

Arrest

nr. 149 836 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 27 februari 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2014 om een aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur van een eerder toegestane verblijfsmachtiging niet in te willigen en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. SCHÜTT, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 19 oktober 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 juni 2012 de beslissing tot afgifte van een verblijfsmachtiging waarvan de geldigheidsduur verstreek op 16 december 2012 en waarbij werd gesteld dat een verlenging van de geldigheidsduur van deze verblijfsmachtiging slechts mogelijk is op voorwaarde dat een arbeidskaart B en bewijzen van een effectieve tewerkstelling worden voorgelegd.

1.3. Op 25 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie, nadat verzoeker had aangetoond dat hij beschikte over een arbeidskaart B en effectief was tewerkgesteld, de beslissing om verzoeker tot een verblijf te machtigen tot 16 december 2013.

1.4. Verzoekster, de echtgenote van verzoeker, en hun twee kinderen dienden op 10 juli 2013 bij de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde verzoeker in België te kunnen vervoegen.

1.5. De door verzoeker ingediende aanvraag om in het bezit te worden gesteld van een beroepskaart werd op 5 augustus 2013 afgewezen op basis van de overweging dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten in het kader van een tewerkstelling en dat de aanvraag tot afgifte van een beroepskaart dient te worden beschouwd als een nieuwe immigratie en dat de economische meerwaarde van de aanstelling van verzoeker in de vennootschap waar hij in ondergeschikt verband werkt niet wordt aangetoond.

1.6. Op 28 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, nadat verzoeker had aangetoond dat hij beschikte over een arbeidskaart B en effectief was tewerkgesteld, de beslissing om verzoeker tot een verblijf te machtigen tot 16 december 2014.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 11 december 2013 om de visumaanvraag van verzoekster en haar kinderen in te willigen.

1.8. Verzoekster en haar kinderen kwamen op 24 januari 2014 het Rijk binnen en werden in het bezit gesteld van verblijfstitels.

1.9. Via een op 3 november 2014 gedateerd schrijven deelde de raadsman van verzoeker mee dat zijn cliënt na een geschil met zijn werkgever niet langer was tewerkgesteld en dat een aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart A werd afgewezen. Hij verzocht tevens verzoeker verder te willen machtigen tot een verblijf, met de mogelijkheid om te werken als werknemer, dan wel als zelfstandige.

1.10. De administratieve diensten van de stad Antwerpen maakten op 4 november 2014 verzoekers aanvraag om tot een verder verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de door hem gevoegde overtuigingsstukken over.

1.11. Op 22 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om verzoekers aanvraag tot verlenging van de geldigheidsduur een eerder toegestane verblijfsmachtiging niet in te willigen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissingen, die verzoeker op 30 januari 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“De heer die verklaart te heten: naam: [S.I.K.],

[...]

nationaliteit: Pakistan

in voorkomend geval, ALIAS :

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, al 1,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn , of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tot 16.12.2014). Voorwaarden voor verlenging van de A kaart : een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart, arbeidsovereenkomst en bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling over. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd.”

Deze beslissingen vormen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 2 februari 2015 tevens ten aanzien van verzoekster en haar twee kinderen de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 13 februari 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [I.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Pakistan

[...]

Dit geldt eveneens voor de kinderen : [I.A.] [...] en [K.T.I.] [...].

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Er werd op 22.12.2014 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenoot / vader van betrokkene op basis van artikel 13 §3 van de wet van 15.12.1980. De A-kaart van de echtgenoot / vader is gekoppeld aan het voorleggen van een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. De echtgenoot/vader van betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart, arbeidsovereenkomst en bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling over. De echtgenoot/vader voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd.

Bijgevolg wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene en bovengenoemde kinderen.

De kinderen volgen de toestand van de moeder.

Aangezien de echtgenoot/vader zelf een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, vormen de bepalingen van artikel 13 §4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om betrokkenen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Door de huidige beslissing wordt de gezinsband behouden.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Deze beslissingen vormen de derde en de vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoekers hebben de Raad bij brief van 5 juli 2015 op de hoogte gesteld van het feit dat zij een asielaanvraag indienden en dat zij ingevolge deze aanvraag in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie. Verweerder heeft dit via een op 6 juli 2015 gedateerd schrijven bevestigd. De in casu bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werden derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c), RvS 16 december 2014, nr. 229.575). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekers nog tot voordeel kan strekken. Verzoekers tonen ter terechtzitting ook niet aan dat zij nog een belang hebben bij de nietigverklaring van deze beslissingen (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers kunnen – nu door de Raad formeel werd vastgesteld dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden beschouwd als opgeheven – niet worden gevolgd in hun standpunt dat de rechtszekerheid alsnog vereist dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten voor de duidelijkheid worden vernietigd. Er dient trouwens te worden opgemerkt dat een vernietiging van een bestuurlijke beslissing slechts mogelijk is nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij nog een belang heeft bij het ingestelde beroep en deze beslissing door een onwettigheid is aangetast.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het materiële motiveringsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Doordat uit de motivering van de bestreden beslissingen niet blijkt dat de gemachtigde van de Staa[t]ssecretaris rekening heeft gehouden met de door eerste verzoeker in zijn schrijven van 3 november 2014 aangebrachte elementen inzake de ondervonden moeilijkheden tot het vinden van nieuwe tewerkstelling,

Terwijl een overheid bij het nemen van zijn beslissing rekening dient houden met alle voorliggende relevante elementen, teneinde behoorlijk gemotiveerde beslissing te kunnen nemen (schending van de materiële motiveringsverplichting)

En terwijl de bij het nemen van de beslissing uitgevoerde afweging dient te worden weergegeven in de uitdrukkelijk motivering van de beslissing zelf, ten einde de wettigheidscontrole mogelijk te maken

Zodat de bestreden beslissingen de formele motiveringsverplichting alsook het genoemde beginsel van behoorlijk bestuur schenden

Toelichting:

1. De aan eerste verzoeker afgegeven bijlage 13 is gemotiveerd als volgt:

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van A kaart (A kaart geldig tot 16.12.2014). Voorwaarde voor verlening van de A kaart : een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart, arbeidsovereenkomst en bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling over. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlening van de A kaart en om die reden kan de A kaart niet worden verlengd.

De aan tweede, derde en vierde verzoekers afgegeven bijlage 14quater is gemotiveerd als volgt:

Er werd op 22.12.2014 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenoot/vader van betrokkene op basis van art.13 §3 van de wet van 15.12.1980. De A-kaart van de echtgenoot/vader is gekoppeld aan het voorleggen van een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. De echtgenoot/vader van betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart, arbeidsovereenkomst en bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling over. [D]e echtgenoot/vader voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd.

Bijgevolg wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene en bovengenoemde kinderen. De kinderen volgen de toestand van de moeder.

2. Bij schrijven van 3 november 2014 (stuk 4) heeft verzoeker ten overstaan van DVZ uitgebreid toelichting verschaft over de problemen die hij ondervond bij zijn nieuwe zoektocht naar werk. verzoeker heeft met name gewezen op de langdurig volgehouden weigering van de VDAB om hem in te schrijven als werkzoekende en om hem derhalve in dat kader arbeidsbegeleiding te verstrekken. [V]erzoeker heeft in voornoemd schrijven ook gewezen op de problematiek van de arbeidsvergunning/arbeidskaart, die hij als werknemer nodig heeft en waardoor hij niet in aanmerking komt voor interimarbeid. Bij meergenoemd schrijven was er ook een bundel met overtuigingsstukken gevoegd en de stukken werden per fax overgemaakt aan DVZ (stuk 4).

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt er met geen woord gerept over de door eerste verzoeker aangebrachte elementen. Gelet op de grote negatieve impact van de bestreden beslissingen op de situatie van verzoekers was de gemachtigde van de Staatssecretaris gehouden tot een geaccentueerde formele motiveringsverplichting waardoor verzoekers in de motivering van de bestreden beslissing zelf een inzicht konden verwerven over de redenen om de door hen aangebrachte elementen niet te laten doorwegen in het nemen van de beslissingen (schending van de formele motiveringsplicht). Minstens dient te blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekers aangebrachte elementen bij het nemen van de beslissing in rekening heeft genomen. Een beslissing kan immers enkel draagkrachtig gemotiveerd zijn wanneer blijkt dat met alle relevante voorliggende elementen is rekening gehouden. Dit is in casu niet het geval: de gemachtigde van de Staatssecretaris verwijst enkel naar het niet vervuld zijn van de gestelde voorwaarden voor de verlenging van het beperkt verblijf van eerste

verzoeker zonder enige bijkomende overweging en meer bepaald zonder enig antwoord op de in het meergenoemd schrijven van 3 november 2014 aangebrachte elementen (schending van de materiële motiveringsplichting)."

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de aan verzoeker betekende beslissing om hem niet tot een verder verblijf in het Rijk te machtigen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Er wordt immers verwezen naar de bepalingen van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet en uiteengezet dat geen verdere verlenging van de geldigheidsduur van een eerder toegekende verblijfsmachtiging wordt toegestaan omdat hij niet voldoet aan de hiertoe gestelde voorwaarden, meer specifiek het beschikken over een geldige arbeidskaart B en het kunnen voorleggen van een bewijs van een effectieve en recente tewerkstelling. In de ten aanzien van verzoekster en haar kinderen genomen beslissing tot intrekking van verblijf wordt geduid dat toepassing werd gemaakt van artikel 13, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat aangezien er een einde wordt gesteld aan het verblijf van de persoon die zij vervoegden ook hun verblijfsrecht wordt beëindigd.

Deze motiveringen, zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers zetten uiteen dat hun raadsman voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen heeft uiteengezet om welke redenen verzoeker niet langer beschikt over een arbeidskaart B en hij niet langer effectief is tewerkgesteld en verweerder hieromtrent niets heeft vermeld in de bestreden beslissingen. De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat verweerder bij de toekenning van de eerder toegestane verblijfsmachtiging aan verzoeker duidelijk meedeelde dat een verdere verlenging van de duur van deze verblijfsmachtiging afhankelijk was van het voldoen aan bepaalde voorwaarden en dat het niet ter discussie staat dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen niet aan deze voorwaarden voldeed en verweerder dit duidelijk heeft aangegeven. Het determinerende motief is dus duidelijk weergegeven en uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat rekening werd gehouden met de gegevens die relevant zijn. De formele motiveringsplicht impliceert niet dat verweerder, wanneer hij vaststelt dat door verzoeker niet is voldaan aan de voorheen gestelde voorwaarden om tot een verder verblijf te worden gemachtigd, nadere vermeldingen in een bestuurlijke beslissing dient op te nemen omtrent de verantwoording die verzoeker poogt te geven inzake de redenen waarom hij niet aan deze voorwaarden voldeed. Verweerder is, op basis van de bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, ook niet verplicht om indien een vreemdeling niet voldoet aan de gestelde voorwaarden om tot een verder verblijf te worden gemachtigd deze voorwaarden te heronderhandelen of zich uit te spreken omtrent beslissingen die werden genomen door andere besturen inzake het recht op begeleiding van werklozen of het al dan niet toekennen van arbeids- of beroepskaarten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Uit het loutere feit dat verweerder in de bestreden beslissingen geen bijkomende overwegingen heeft opgenomen omtrent de problemen die verzoeker stelt te hebben om een tewerkstelling te vinden kan ook niet worden afgeleid dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het materiële motiveringsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 41.2, eerste streepje juncto artikel 51.1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Hun betoog luidt als volgt:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris bevelen om het grondgebied te verlaten heeft afgegeven zonder dat blijkt dat rekening werd gehouden met de gevolgen ervan op de familiale situatie van verzoekers en met het hoger belang van het kind

En doordat, voorafgaand aan het nemen van de bevelscomponenten van de bestreden beslissingen, verzoekers niet de mogelijkheid hebben gekregen om hun situatie toe te lichten

Terwijl er bij het nemen van een terugkeerbesluit rekening dient te worden gehouden met de familiale situatie van de betrokken vreemdelingen en met het hoger belang van het kind

En terwijl de lidstaten van de Unie gehouden zijn om, bij de uitvoering van de communautaire regelgeving, het recht op behoorlijk bestuur te waarborgen, meer bepaald het recht om te worden gehoord vooraleer een nadelige individuele beslissing zou worden genomen

Zodat de genoemde communautaire en wetsbepalingen en het genoemde beginsel van behoorlijk bestuur, al dan niet in samenlezing, geschonden zijn

Toelichting:

Artikel 41.2, eerste streepje van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur nader omschrijft, bepaalt als volgt:

Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is krachtens artikel 51.1 van toepassing op het overheidshandelen van de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

Het kan niet ontkend worden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, minstens bij het nemen van de bevelscomponenten van de bestreden beslissingen, wetgeving ten uitvoer heeft gelegd welke de omzetting uitmaakt van Europese regelgeving, met name van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (terugkeerrichtlijn). De bevelscomponenten van de bestreden beslissingen maken immers terugkeerbesluiten uit in de zin van de terugkeerrichtlijn.

Het was dan ook zaak om, in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (dat ook een omzetting in Belgisch recht van de terugkeerrichtlijn uitmaakt) rekening te houden met de gevolgen voor de familiale situatie van verzoekers en met het hoger belang van het kind. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich op enigerlei wijze bekommerd heeft om de gevolgen voor de familiale situatie van verzoekers en om het hoger belang van het kind, terwijl deze toch aan de orde was, gelet op de aan tweede, derde en vierde verzoekers verleende toestemming tot gezinshereniging en gelet op de jonge leeftijd van derde en vierde verzoekers.

In het kader van het recht op behoorlijk bestuur, zoals gewaarborgd en gepreciseerd in de in de aanhef van het middel genoemde bepaling van Unierecht, diende de gemachtigde van de Staatssecretaris, teneinde rekening te kunnen houden met de concrete omstandigheden van verzoekers en aldus een onderbouwde beslissing te kunnen nemen over het al dan niet uitvoeren van een bevel, verzoekers te horen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan enkel rekening houden met de situatie die hij kent, en omdat hij krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet met genoemde situatie rekening moest houden, diende hij zich hierover te laten inlichten, met name door toepassing te maken van het bepaalde in artikel 41.2, eerste streepje van het Handvest.

Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet over het toepassingsgebied van het Handvest volgens artikel 51.1, kan de oplossing weerhouden in het arrest van uw Raad nr. 133.887 van 26 november 2014, niet worden toegepast op onderhavige casus. In genoemd arrest overwoog uw Raad dat de hoorplicht niet van toepassing was, omdat het ging om een gezinshereniging met een Belg, zodat er geen toepassing was van communautair recht, met name van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Wat de bevelscomponenten betreft, is er wel degelijk sprake van uitvoering van Europese regelgeving, zodat de door het Handvest gewaarborgde rechten ten volle moeten spelen, meer in het bijzonder de hoorplicht als species van het recht op behoorlijk bestuur. In graad van UDN heeft uw Raad die meermaals bevestigd, in de arresten nr.X van 5 september 2014 en nr. X van 26 september 2014.

Het specifieke aan de situatie van verzoekers is dat eerste verzoeker, die al zeer lang in België verblijft en er gedurende meerdere jaren arbeid in loondienst heeft verricht, geconfronteerd werd en wordt met grote administratieve moeilijkheden bij zijn zoektocht na[a]r [e]en nieuwe tewerkstelling, dit om reden van de aan zijn beperkte verblijf gestelde voorwaarden (beperking tot arbeid in loondienst) en om reden van de noodzaak om voor elke nieuwe tewerkstelling een afzonderlijke arbeidskaart B te laten aanvragen door de werkgever (onmogelijkheid om interimarbeid te verrichten; aanvraag tot het verkrijgen van een [...] arbeidskaart A, geldig voor gelijk welke tewerkstelling werd afgewezen door de bevoegde regionale overheid). Ook de weigering van de VDAB om arbeidsbemiddeling aan te bieden, gelet juist op het ontbreken van een verblijfstatuut waarin geen verblijfsvergunning/arbeidskaart verplicht is, maakte dat eerste verzoeker niet voldeed aan de aan zijn beperkt verblijf gestelde voorwaarden.

De hoger uiteengezette problemen evolueren voortdurend (weigering van arbeidskaart A in graad van administratief beroep en door eerste verzoeker ingesteld annulatieberoep bij de Raad van State). Ook de door het ABVV bij de arbeidsrechtbank ingestelde procedure tegen de vroegere werkgever van eerste verzoeker, vormt een actuele evolutie die relevant was bij het nemen van de bestreden beslissingen en waarover derhalve toelichting kon en diende te worden verstrekt in het kader van de hoorplicht.

Door verzoekers te horen, zoals voorgeschreven door de Europese regelgeving, had de gemachtigde van de Staatssecretaris zich hierover kunnen laten voorlichten, waarna hij met kennis van zaken een beslissing had kunnen nemen over het al dan niet afgeven van bevelen om het grondgebied te verlaten. Het is uiteraard niet geweten wat de beslissing geweest ware, mochten verzoekers toelichting hebben kunnen verschaffen.

De vaststelling dat de hoorplicht in deze geschonden is, noopt dan ook tot annulatie van de bevelscomponent van de bijlage 20."

4.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat het tweede middel is gericht tegen de aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen werden opgeheven. Er blijkt derhalve niet dat verzoekers nog een belang hebben bij dit middel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK